

[Kristen Amby.]

saa siger de, maaske forsigtigt og med en vis Facon: Ja, vi havde regnet med omkring 4 Kr. 50 Øre. Deri ligger velsagtens, at det er en Pris, de synes, de egentlig godt kunde være tjent med. Jeg ved ikke, om denne Pris er rigtig, jeg har ganske vist selv drevet Landbrug en Tid, men det er nu mange Aar siden, saa jeg skal slet ikke udtale mig derom.

Men hvad selve det Hovedprincip angaar: fortsat at bevare noget, som var rigtigt under Tyskertiden, under Okkupationen — hvor man havde en lav Hjemmemarkedspris, fordi man fik en Pris fra Tyskerne, som, dengang man fik den i alt Fald, laa over Produktionsprisen —, maa jeg sige, at fordi det var rigtigt dengang, er det ikke sikkert, det er rigtigt at blive ved dermed. Og skal vi tilstræbe — hvad vi vel skal — en Vareudveksling paa et naturligt Prisgrundlag, saa maa det vel ogsaa være det naturligste at gøre som af mig her anført. Saa kunde man efter min Mening gaa den Vej, som det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen har gjort sig til Talsmand for, at man billigjorde de indførte Foderstoffer, ikke ved Hjælp af Statstilskud, men ved fra Produktionsgrene i Landbruget, hvis Varer Staten handler med og tjener mange Penge paa, Sukkeret f. Eks. — Landbruget skal jo betragtes som en Helhed, som en Enhed — at række en hjælpende Haand til den Gren af Landbruget, som — i Øjeblikket i hvert Fald — ikke er animeret til en forøget Produktion.

Naar jeg siger dette, skal det ikke være Udtryk for mit Partis Opfattelse; jeg kan ikke binde mit Parti, dets Ordfører har talt, og hvad han udtaler, staar Partiet naturligvis fast paa. Men det skal være et Lægmandsudtryk for Tanker, som jeg dog haaber ogsaa vil blive taget under Overvejelse, naar man nu gaar i Gang med Udvalgsarbejdet. Jeg tror nemlig, at det er den rigtige Vej at gaa i Stedet for at operere med noget fiktivt, saadan som man efter min Mening har gjort med Hensyn til Produktionsprisen.

Chr. R. Christensen: Det er et lidt mærkeligt Forhold, at samtidig med, at Verden mangler Levnedsmidler, saa at man mange Steder taler om Hungersnød, skal vi her i den danske Rigsdag drøfte Landbrugsordninger for at skabe saadanne Forhold, at Landbruget kan opnaa en rimelig Rentabilitet. Hvis man spørger om Aarsagerne til dette mærkelige Forhold, maa man vel først og fremmest se paa Ud-

viklingen, saaledes som den er foregaaet i vort Hovedaftagerland, England, og i Danmark; derved faar vi unægteligt et Fingerpeg.

Sammenligner vi nemlig Prisudviklingen i England og i Danmark, er efter de sidst foreliggende Oplysninger Priserne i England, saavel Engrospriserne som Levnedsmiddelpriserne, steget mindre end Priserne i Danmark. De engelske Engrospriser viser fra 1938 til nu en Stigning fra 114 til 195, altsaa paa 71 pCt., medens Leveomkostningerne i England i samme Periode kun er steget fra 109 til 143, altsaa med 31 pCt. I Danmark derimod har vi i denne Periode haft en Stigning i Engrospriserne fra 111 til 205, altsaa paa 83 pCt., medens Fødevarergruppen er steget for Færdigvarers Vedkommende fra 113 til 179, altsaa med 60 pCt. Man lægger Mærke til, at i begge Lande er Fødevarerne steget betydeligt mindre end det gennemsnitlige Engrospristal, men i England er de kun steget halvt saa meget som i Danmark, og Aarsagen til, at disse Grupper er steget mindre, navnlig i England, ligger jo i de Maksimalpriser og de Subsidieordninger, der er gennemført i de store Lande. Ifølge „Landbrugsraadets Meddelelser“ for Marts i Aar skal de engelske Subsidieordninger være saa omfattende, at der til dem aarligt medgaar ca. 300 Mill. Pund Sterling, det vil sige omtrent 6 000 Mill. danske Kroner, og visse Tegn tyder paa, at disse Udgifter senere er steget.

Under saadanne Forhold er det naturligt, at Danmark ikke kan konkurrere paa det engelske Marked, og derfor ser vi, at Landbruget sidste Aar er kommet ned paa en Forrentningsprocent af 2,9, skønt denne Forrentningsprocent fremkommer i et Regnskabsaar, i hvilket man i det første Kvartal fik de gamle Priser, og skønt den Forhøjelse af Produktionsomkostningerne, som nu gør sig gældende, langtfra kan siges at være slaaet igennem i det paagældende Regnskabsaar. Derfor ligger de faktiske Forhold i Dag saadan, at man, hvis ingen Forandringer indtræffer vil komme en Forrentningsprocent paa Nul adskilligt nærmere end den nævnte. Men selv om vi altsaa ikke, saaledes som Forholdene stiller sig, kan konkurrere paa det engelske Marked, er det dog alligevel saadan, at hvis det danske Landbrug fik fuld Produktionspris for alle de Varer, det skal aflevere, vilde Statsstøtte i Dag utvivlsomt ikke være nødvendig.

Vi har en Kornordning, hvorefter Landbruget afleverer henimod 8 Mill. Tdr. Korn til en Pris, der meget sandsynligt ligger et